

Список використаних джерел та літератури

1. Виставкова діяльність – інформаційне обличчя публічної бібліотеки : метод. поради / Комун. закл. «Черкаська обласна універсальна наукова бібліотека імені Тараса Шевченка» Черкас. обл. ради ; уклад. Т. Горда. – Черкаси, 2014. – 24 с.
2. Тараненко В. В області курсує документальна фотовиставка «Хмельниччина в роки Великої Вітчизняної війни (1941–1945 рр.)» [Електронний ресурс] / В.Тараненко // Незалежний громадський портал. – Режим доступу: <http://ngr-ua.info/2013/02/3649>. – Назва з екрана.
3. Кухар В. Невідомі сторінки історії. Хмельниччина в період окупації / В. Кухар // Проскурів. – 2013. – № 11. – С. 12.
4. Державний архів Хмельницької області. Рік 2014: день за днем // Архівіст. – 2014. – № 13. – С. 2.

Валентина Бездрабко

ДОКУМЕНТОЗНАВЧА ОСВІТА В УКРАЇНІ: КАМО ГРЯДЕШ?

Хрестоматійним фактом давно вже є визнання започаткування документознавства як навчальної спеціальності в стінах Московського державного історико-архівного інституту. Саме йому судилось стати в Радянському Союзі *першим місцем* становлення документознавства як навчального курсу, формування профільної спеціальності, започаткування факультету організаторів державного діловодства та відкриття профільної кафедри (1960-і рр.).

До 1990-х рр. документознавство як навчальна дисципліна пережило істотні трансформації і сутнісні зміни, які вплинули на фахову підготовку й урізноманітнили сприйняття та розуміння його змісту як науки. Це, по-перше, пов'язано з відчутним впливом на розвиток документознавства інформаційних, технічних наук (1960–1970-і рр.), а, по-друге, книгознавства, бібліотекознавства та суміжних дисциплін (1970–1980-і рр.). Як наслідок, у документознавство органічно, а чи штучно вписуються відмінності або іншості, спричинені міждисциплінарним впливом. Поява документознавства як курсу в навчальних планах радянських вишів сфери культури чи документознавчої спеціальності в технічних вищих навчальних закладах виглядає радше логічним продовженням зрушень, спричинених умовами побутування науки.

В Україні навчальна спеціальність «Документознавство та інформаційна діяльність» започаткована в середині 1990-х рр. До цього часу для вищої школи України характерна відсутність практики підготовки фахівців із документознавства та інформаційної діяльності. Спочатку провідними навчальними установами, що відзначилися започаткуванням

нової спеціальності й активним вболіванням за справу, стали інститути культури, традиційними напрямками підготовки яких були бібліотечні, книгознавчі спеціальності. Цілком закономірно, що пошук каналу «входження» нової навчальної спеціальності відбувався при сприянні науково-педагогічних кадрів суміжних напрямів. Тому на перших порах інститутські кафедри бібліотекознавства, бібліографознавства та книгознавства перетворилися в осередки розвитку нового напрямку освітньої підготовки.

Мурування базису спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність» відбувалось завдяки розробленню навчальних планів, дисциплінарних програм, написанню підручників і посібників, гострим дискусіям у конференц-залах освітян-практиків і теоретиків науки, і звісно, розширенню мережі вишів, які стали промоторами нового напрямку. Важливим моментом еволюції документознавчої освіти в Україні стало розроблення та затвердження в 2004 р. державного стандарту спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність» (освітньо-кваліфікаційного рівня – бакалавр).

Через відсутність єдиної концепції документознавства сучасний розвиток напрямку підготовки фахівців «Документознавство та інформаційна діяльність» віддзеркалює сполучення розмаїтих підходів до змісту і форми навчання та визначення спеціалізації студента-випускника. Спочатку відмінні трактування документознавства як науки, а за тим, бажання переінакшити внутрішньо присутнє в його структурі й змістові автентичне, унікальне породжує штучні, до певної міри, моделі розвитку документознавчої освіти. Ситуація ускладнюється відсутністю або відчутним бракуванням висококваліфікованих фахівців із документознавства та інформаційної діяльності у вишах, що впливає на якість підготовки студента й на розуміння суті обраного ним фаху та спотворює зміст освіти.

Експерименти останнім часом щодо оновлення змісту й новітніх перспектив розвитку документознавчої освіти в Україні не втішають векторністю розгортання й пропонованим наповненням змісту, а тому вимагають від науковців, педагогічної корпорації фахівців широкого обговорення. І не повчальне протиставлення, а тільки консолідована співпраця педагогів із провідними представниками наук документально-комунікаційного циклу здатна продукувати позитивні для справи рішення. Саме тому пошук найоптимальніших форм об'єднання зусиль і повинен стати першочерговим завданням усіх причетних до розвитку напрямку «Документознавство та інформаційна діяльність» в Україні.